

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

(א) לעיל ד. כ. (ב) ע"י תוספות
לקמן ח. ד"ה אחרי.
(ג) לקמן ח. פסחים ע"א.
כ"ה יט. מנחות פ"ג.
(ד) כ"ה יט. ולקמן ח. מגילה.
כ. כ. (ב) ולקמן ח. (ג) דף
ח. א. (ד) דף ח. א. (ה) דף ט. א.
(ו) ויפסקא כ"ה י' דף ח. א.

תורה אור השלם

1. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יי אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ולא יראה את פני יי ריקם: זכרים טו טז

הגהות הגר"א

[א ב] גשרא אפילו צו"ט
וכשהן באין אינן באין אללא
ד' צ"ל:

מוסף רש"י

[illegible]

א' אבי. האי נמי לא חיבדי לך קרא דבלא קרא נמי פשיטא מאחר שחיב את כולו אנה ידעא דכל אחד גרין לזר את עצמו דהיאך יאמר האב לאלו הוו ורצין ולאנו הוו עגלין; **אלא קרא לנדאריהם.** והיינו נמי אין גרין לתאכלא דמי רצין רצין אלא בחבורה מועטת כגון אלו שישו חבורה נאמרינן עגלין וזכריה מפרשין דלאו מציניהו משויה להו נראה בעיני.

אין גראץ לתאנאן חתא אביי לפרש
אלא למימרא דקרא לאו להבי חתא
וקאי ל' סוף סוף אה דלוי נשט
תאנאן מאי חתא חתא ועוד שטיט
הש"ס כל היכא דאיכא סבר פלוני
למימר הכי ואמר ליה פלוני הכי
הויא מילתא גופא דהוא מני למימר
קמא מתרין צתא ואמר ליה דלא
תפרשיה הכי אלא הכי

עולות כמועד כחות מן החולין. משמע השתלשלות עולות ראייה הכחות בחוליו של מועד כחות מן החולין ולא ממועות מעשר שני דק"ל כל דבר שחכמה אינו ע"ה אלא מן החולין. משמעות ממועות (דף ע"ג) ולקחמן נמי בגמרא (דף ע"ה). מניח מסת מלמד שאלם

הוא היה יכול דבר
מן החולין וכי תימא
עולות במועד באות
כמאן כבית שמאי
מכרם מביתא שלמים
כלם לא עולות ובית
הלמים ועולות יוסמכין
ורכזי קתני העולות
באות יביום טוב אינן
באה אפילו ביום ט

וְיָנִיחָהּ בָּהָר אֱלֹהִים מִן
 בְּאֵין אָף מִן הַמַּעֲשֶׂר
 שֶׁשֶׁן שֶׁל פֶּסַח בֵּית
 יוֹאֵץ וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים
 י הִכִּי עוֹלוֹת נִדְרִים
 בְּיוֹם טוֹב אֵינָן בָּאוֹת
 בְּיוֹם טוֹב וְכֹשֶׁרֵי
 מִן הַחוּלִין וְשִׁמְלֵי
 הַמַּעֲשֶׂר וְהַגִּיגָה יוֹם
 בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
 אוֹמְרִים מִן הַמַּעֲשֶׂר
 טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל
 קָא מִשְׁמַע לִן הַגִּיגָה
 ת אֲרֻכָּה עֶשֶׂר לֹא
 אֶלְמָא

זכות הרגל הואיל ויש לה תשלומין למחר: **מציאין שלמים**. ביום שוב וזה היא משמעתם בצעלי חיים ותנן אלו הן תשום שבות לא עולין ויפול כלל דבירא להו לב"ש לכס (שמיט) ולא לגבוה מן תמחדין וכן שכן בייט"ש: **וסומינן עליין**. כיון דמותר להציל לא מור שבות דגדיס ונדבות און קריבין בייט"ש ויו שבו ביום בעולם לאריה ושלמי א' אוחו (ויקרא כג) ביום ראשון משמע: **וכשיהא בזה אינה בזה אלא יאשימי** פטילה בחגיגה הוא דלא יאשימי (א) לקמן) מניין שאם רזה לערב ור להביא אכילתו כולן מן החולין אכל עולה למה טופלה יצא במעשה יא ש' ממות מעשר שט ש' לו להוציא דוריתלים וקמה בזה שלמים ואל ודאי דבר שצחובה אפי' יש לו בשר הרבה דילפינן לקמן) מוחסותו לקמן" פריך הא ודאי דבר שצחובה היא ומוקי לה בטופל: **חגיגה י"ד** ומה חבורת פסח מרובה היו מציאין עמו חגיגה כדי שיהא פסח אלא אלא מן החולין אכל חגיגת ארבעה עשר בזה אף מן המעשר: אמר

מביאין שלמים ואין פוטבין עליהם. דסבירא להו כשמיא רבס דאמר לקמן (דף ט.) שלא לקמוך ביום טוב והלל זומר לקמוך אבל מעויל לא מצינו פלוגתא דסבירא דה הלל ושמיא זומרין בפרק קמא דשבת (דף טו.) ושם דלא נחלקו רק בשלשה דברים ומההיא פריך דמסרה פדמי ודמי

לה שפיר אלא התלמידים קבלו מרסם

א"ל ארי' פשוטא ה

אף עולות (ו) ולא תחלקו בהם ובהסיה
דפקי שני דבילי (דף כ:) מעשה באחד
לתלמידיו הלל שהביא עולתו בעזרה
כ"ו ואמר לו אחד מתלמידיו שמה
מה זו סמיה הוא הדין דמאי למימר
מה זו עולה שהם אומרים שלא
להביא אלא לא הדין שהיה עולה
אבל (ו) הסמיה כדלה לפני הקפיד
אמר דלא הקפיד כמו קדש עמו
בעובדא דמייתי לעיל מינה דשמה לא
רצו הסמיה ועוד שמה לא היו מוחין
אלא לתלמידיו שהיו מולקין אבל הלל
חלק עם רבם ואין גידס למחזק
עולות ונדיים וברבות במעור
באות ולא ביו"ט. דלף

בית הלל מודו דלון קריבין ציו"ט
והא דקמאמר' צפיק' דצ"ה דף י.
והא השומע עולת נדבה ציו"ט לוקה
דלמך ק' מנ' ב"ה ואל מוק' לן
בנ"ה דנה' דלסיכורא איבא לאו ליהא
כיון דלית ליה ממון דקמאמרין ההס

וכן אמרין חס"פ ש' דביה (דף יט.)
 בגמרא דהאי משנה אמר רשב"א לא
 תאקין ד"ס וז"ע על עולות שאינן
 יושט שאלו קריבין (ובאלו) דהסח' פ' פירך
 על עולא דאמר מחלוטק ד"ס וז"ע
 בשלמי חגיגה למקור וכו' מבחיילא
 דמי כה פלוגתא על שלמי שאינן
 יושט כו' ואלא אקשי ליה ממחיתין
 דהסח' (ו) כי היכי דמתריל לה עולות
 נדרים ונדבות במועד צלות ביושט
 לא היינו טעמא דעריפא ליה לאקשוי
 מבחיילא דמתיי כדדלו ולא ע"י
 דיוקא וחסורי מיחסרה וכו' קמי וכו'
 דלא מיימי להו נדרים ונדבות לעולא
 דאמר לז"ה אין קריבין נדרים ונדבות
 משום דנפיק ביה משום שלמי שמחה
 דאמרין בסמוך דליכא לאוקמי
 שסבר קרב שמחה כדתי וסבר רבי
 אלתנן וסבר מתוך דלא אמר בסמוך
 דנפיק בשלמי שמחה נדרים אלא
 היינו היכא שהקריבנו משום שמחה
 אכל הניאום שלם נדרים לא נפיק רב
 משום הקריס:

הצגה

מילתא אחרייתא דאין עולת ראיה קריבה ביום טוב ואף על פי שהיה
לפי שיש בהם צורך מחלל הדיוט: ואין סומכין עולין. שהסמיכה
בזולתן ולא רובצין על גבי בהמה (ויבאר דף טו:). אבל לא עולות. אין
ומספיקן שומנן קובע על דבר שומנן קובע מהם בזה במועדו ואפילו בזה
לבעול סמיכה: ב"ר ש' אבין בלום. ואפי' בל"ה סבירא ליה לתנא דמיתא
הגיהא א"ע"ש שיש להן תשלומין עיקר מלות ביום ראשון דכתיב וחגור
מן החולין. והכא לא מצי לאפילונו ולתמרך טופל מעות מעשר עמילן דל
כ' ג' שולמין ים ארס שיש לו אוכלין מרובין ונפקין מעטטין ואי אפי'
רקי: א"ר מן המעשר. דלוי דבר שחובה להם במקום שיש בזה ערוב
בפך קרא לקמן" כל מי שמחות לשמחה: וחגיגת יום טוב הראשון.
אחור ורג"ש. ולקמיה פריך מאי שנה פסח דנקט: וצ"ה אומרים כו'.
לא. כלומר להבי נקט פסח לפי שיש ערב פסח חגיגה אחרת כג'
נאכל על השבוע ואשמעין מתניתין דהגיהא יו"ט עמלו הוא דלינה

לח א מ"י פ"ב מהל'
חגיגה הלכה י'
לז ב מ"י שם הלכה ח'
סנה ע"ן דעט'
לז ג ד מ"י שם פ"א
הלכה ח ט'
לח ד מ"י שם הלכה י'
לז ו ז מ"י שם הלכה ח'
מז ח מ"י שם פ"ב הלכה
ח סנה ע"ן דעט'
מז ט מ"י שם הלכה י'
מז י מ"י שם הלכה ח'

גהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ונשחית
נכסא וכו' דלשחית
בדחניא לקמן: (ב) רש"י
נכסא מניחין וכו' קבלו
מזכס אף עולות ונתקלו
בה בחרוא דמי שני מלי
וסיכא ולא נמחק:
(ג) בא"ר אכל על
המזבח: (ד) ד"ה עולות
וכו' ולא אקשי לה
מתניין דהכא לבתר
דמותרים לה וכו' ולא
ממתניין ע"י דיוקא וכו'
והר"י מתקן דבשם
נגזרים ונבית [אלא]
היבא שסקריטוס:

יְבִינוּ חֲנָאֵל

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones